

e m k o

Ročník XXIX
Školský rok 2020 / 2021
Číslo 2

Vydáva ZŠ Gemerská 2, Košice

Moji verní Gemkáči!

Vítam vás pri druhom, v tomto roku pravdepodobne aj poslednom, no zároveň výnimočnom „covidovom“ vydaní Gemka. Pevne verím, že ste všetci zodpovední, ale hlavne zdraví. Tento školský rok bol celkovo veľmi netradičný. Učiť sa vyše pol roka z domu bolo pre všetkých niečo nové, ale podľa všetkého sme si dokázali zvyknúť a prejsť aj na tento netradičný spôsob výučby. Naše Gemko však neporazil ani Covid, ani veľká vzdialenosť medzi nami. Po prvom tohtoročnom jesennom čísle vám s láskou ponúkame i toto zvláštne vydanie, v ktorom sme stále ostali verní niektorým našim rubrikám. Hlavne tým, ktoré sme dokázali „poriešiť“ aj online.

V tomto čísle sa rozlúčime najmä s našimi deviatakmi, ktorým končí jedna a zároveň začína nová kapitola života. Želáme im na nových školách veľa úspechov a zúročenie všetkého, čo sa na našej škole naučili.

Ale v tomto roku sa s naším Gemkom a s vami, milí naši čitatelia, lúčim aj ja. Keďže som tiež deviatačka, odchádzam na strednú školu (aspoň dúfam), ale budem sa k nášmu časopisu určite vracieť a možno využijem skúsenosti z práce v ňom aj na novej škole. Odovzdávam svoje žezlo svojmu nástupcovi, ktorý, verím, povedie náš časopis k stále vyšším cieľom a úspechom. Ďakujem všetkým, ktorí mi s prácou v časopise pomáhali a hlavne vám, našim čitateľom, ktorí ste boli pre mňa neustálym zdrojom inšpirácie. Držím vám všetkým palce v ďalšom štúdiu a nášmu Gemku želám do budúcnosti veľa úspechov, ale hlavne veľa zanietených čitateľov.

Vaša šéfredaktorka Tamara

- 3** Kedy? Prečo?
Pýtame sa riaditeľa školy
- 4 – 5** Gemeporadňa
Cenné rady psychologičky Marianny
- 6 – 9** Z pera našich žiakov
Literárne Košice J. Štiavnického
- 10 – 11** Ani my sme neboli anjeli
Detstvo očami našich učiteľov
- 12 – 14** Au revoir, deviataci
Vyznania našich deviatakov
- 15** Predstavujeme vám
Nová tvár pedagogického zboru
- 16** Táraninky
Vtipné hlášky našich najmenších
- 17** Za hrst' nápadov na knihu
Nápady na dobrú knihu
- 18 - 20** Koľko rečí ovládaš...
Krížovky, hádanky a hry v anglickom, nemeckom a španielskom jazyku
- 21** Potráp si hlavičku
Hlavolamy a rébusy
- 22 - 23** Programovanie je hračka
Pohľad do zákulisia micro:bitov
- 24** Komiks
2. časť komiksu na pokračovanie

Vydáva ZŠ Gemerská 2, Košice Ročník XXIX Číslo 2
Školský rok: 2020/2021

Šéfredaktor: Tamara Takáčová IX.B

Redakčná rada: T. Töröková a J. Tomková IX.B
L. Džupinková, M. Bernátová a A. Blyšťanová VIII.B
K. Chovanová VII.A,
T. Drančáková, E. Lehotai V.A

Titulka: Peter Krajcár & Lenka Marcinová VIII.B

KEDY? PREČO?

Ani v tejto ťažkej „dobe dištančnej“ nemôžeme obísť nášho pána riaditeľa a nepoložiť mu zopár z našich obľúbených „otázok na telo“. V predchádzajúcich rozhovoroch sme väčšinou „riešili“ nás, žiakov, preto sme sa rozhodli zamerať sa v tomto vydaní viac na pána riaditeľa a jeho „riaditeľovanie“. Otázky preňho vymysleli žiaci V.A triedy a na stránky Gemka ich prináša Tamara D. z V.A. Prijemné čítanie.

1. Baví vás práca riaditeľa školy? Nie je to niekedy stres?

Stres? A to je čo? 😊 Myslím si, že zodpovednosť a stres sa kamarátia. A jasné, že stres sa občas objaví aj v mojej blízkosti. Zatiaľ to bolo tak, že sme si trochu pokecali a on – ten stres sa dal na ústup. Väčšinou sa mi darí zvládať ho aj preto, že prácu, ktorú robím, mám rád. Verím, že ľudia z môjho okolia to môžu len potvrdiť.

2. Nechceli by ste sa niekedy radšej vrátiť učiť namiesto „riaditeľovania“?

Hm, považujem. 😊

3. Čo považujete za váš najväčší „riaditeľský“ úspech?

Len nedávno som mal nostalgickú chvíľku a prelistoval som si staršie vydania GEMKA. Potešilo ma, že veľa z vašich otázok „Kedy? Prečo?“ stratilo na aktuálnosti. Myslím si, že sme urobili poriadne veľký krok v modernizácii priestorov našej školy, pri vybavení učební a tried novými pomôckami, nábytkom a tiež interaktívnou technikou. Novú podobu dostala aj naša školská jedáleň a kuchyňa. S predstihom cca jedného roka oproti plánu vzniklo naše CVČ. No nepovedal by som, že je to iba môj úspech, lebo toto by riaditeľ sám nedosiahol. Je to kolektívny úspech všetkých tých, pre ktorých Základná škola Gemerská 2 nie je iba škola. A za to ďakujem všetkým jej zamestnancom, žiakom, aj rodičom, ktorí nám ochotne pomáhajú.

4. Nechceli by ste byť niekedy znovu žiakom?

Áno, rád by som sa vrátil do detských, bezstarostných čias. Ale to by som musel opäť robiť domáce úlohy ... tak radšej si to ešte premyslím.

5. Používali ste na ZŠ niekedy ťaháky? Ktorý predmet v škole ste nemali v láske?

Ťaháky? Ja? Nikdy! Ale nie. Bol som úplne bežným žiakom, ktorému sa tiež stalo, že sa niečo nenaučil alebo zabudol. A ťaháky som si robil tiež, už aj z toho dôvodu, že som sa pri ich písaní čo-to naučil. A možno preto som väčšinu z nich ani nepoužil. A predmet, ktorý som nemal v láske? Bude to znieť zvláštne – nemčina. Ale iba v prvom polroku prvého ročníka na gymnáziu. Potom som si ju obľúbil a vystriedala ju chémia.

6. Nevadí vám, že ste v našej škole so školníkom jediní chlapi?

... a nestačí? 😊 Samozrejme, bol by som rád, keby naše kruhy boli rozšírené aj o učiteľov. Dokonca dostávame i žiadosti o prijatie od mužov, ale na predmety, ktoré už máme kvalitne obsadené.

7. Čím by ste chceli byť, keby ste neboli učiteľom?

Mojím snom bolo stať sa rušňovodičom a tesne pred gymnáziom som ešte zvažoval kuchára. Myšlienka stať sa učiteľom okolo mňa preletela niekedy v 3. ročníku na gymnáziu a už ma nechcela opustiť. Keby bola taká možnosť a mohol by som si vybrať opäť, vybral by som si učiteľstvo.

8. Čo si najviac vážite na učiteľoch našej školy?

Odhodlanie, empatiu, angažovanosť a ochotu byť súčasťou školy, odvahu prijímať výzvy, ktoré nás posúvajú dopredu.

9. Ako by ste ohodnotili našu školu?

Najradšej by som napísal „výborný“, ale to by sme už boli v cieľi. Myslím, že známka „chválitebný“ je na mieste.

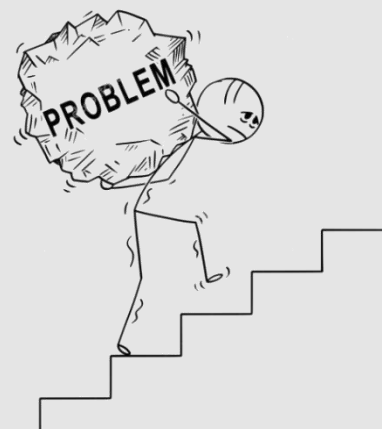
GEMEPORADŇA

Problém, s ktorým sme v tomto vydaní Gemka oslovili našu pani psychologičku Mariannu, určite všetci dobre poznáte. Už od konca októbra sedíme zatvorení vo svojich bytoch, detských izbách, izolovaní od spolužiakov, kamarátov, odtrhnutí od záujmových aktivít, krúžkov, športu. A čo je na tom najhoršie, niektorí z nás si na to postupne zvykajú. Možno rady, ktoré ponúka Marianna nášmu čitateľovi, oslovia i niektorých z vás.

Nie som síce Covid pozitívny, ale určite mám nejakú chorobu súvisiacu s Covidom. Ako sa to prejavuje? V posledných týždňoch mám pocit, že sa mi zmenila celá osobnosť. Ešte pred rokom som nevydržal v byte ani chvíľu, vždy som bol vonku na ihrisku s kamarátmi, na bicykli, nestíhal som sa učiť kvôli tréningom, zápasom či turnajom. V byte nám vyklopkávali susedia, pretože som si kopal loptu i v obývačke, s bratom sme trénovali doma parkour či hrali stolný tenis na kuchynskom stole. Proste, hyperaktívne dieťa. Dnes ma nik nedokáže vytiahnuť z bytu ani na malú prechádzku. Kamaráti ma prestali zaujímať, nechce sa mi ísť s nimi zakopať si loptu na ihrisko či bicyklovať. Učiť sa len tak sám pre seba ma tiež veľmi nebaví, tak som si dosť zhoršil prospech. Jednoducho ma nebaví učiť sa doma sám a aj na známkach mi nejakou prestalo záležať. Celkom mi dnes stačí trojka z testu, čo predtým bola pre mňa pohroma. Spočiatku som sa celkom tešil na online hodiny, na ktorých sa aspoň virtuálne stretnem so spolužiakmi, ale postupne som sa začal nudieť i na online hodinách. Mám pocit, že ma nudí už asi všetko a nezáleží mi takmer na ničom.

Myslíte, že existuje na moju chorobu nejaký liek? Mám veriť, že budem ešte niekedy „normálny“?

Marianna radí

Skúšam si ťa predstaviť, ako sa doma teraz nudíš a premýšľam, o čom tá tvoja nuda asi je. Na jednej strane píšeš, aký si bol ešte prednedávnom aktívny, neposedný a teraz sedíš doma, nemáš chuť sa učiť a určite si aj tvoji rodičia všimli, že tu niečo neseď. Akoby tu boli dvaja ľudia, jeden aktívny, na ktorého spomínaš a jeden znudený, ktorým teraz si.

Aj jedno, aj druhé si ty. Tá znudená časť sa ti nestala, aj ňou si ty, proste si teraz častejšie pasívny, znudený. Povedala by som ti, že poriadne si užij tú znudenú časť, proste buď ňou a vlastni aj túto svoju časť. Kým budeš pristupovať k sebe tak, že sa ti „tá časť - tá znudená Covid časť“ stala, tak len ten stav budeš podporovať.

Tu mám pre teba taký návrh. Ak

vyskúšaš experiment a užiješ si aspoň jeden deň nudy, ak povieš mame, že dnes sa nudíš naschvál, že je to taký vedomý nudný deň, tak uvidíš rozdiel. Nechcem byť ako jasnovidka, no už mám nejaké skúsenosti a viem, že zmena nastane. Počas takého „nudného, pasívneho“ dňa sa naň priprav, obleč si aj niečo také „nudné“ a určite rob poriadne nudné veci.

Pesimista vidí problém v každej príležitosti, optimista vidí príležitosť v každom probléme.

Winston Churchill

Čo na to tvoji rodičia?

Tvojim rodičom by som odporúčala, aby ti dôverovali. Nech na teba dohliadnu počas tvojich „nudných dní“, nech sa naučíš aj kvalitne sa nudiť.

Povedala by som im, nech ti doprajú výživné jedlo, nech sú na teba milí, nech ti dovoľia sa takto ponudiť. Teraz máš obdobie, kedy si potrebuješ prejsť aj touto skúsenosťou a že sa meníš. Táto doba tak trochu mení všetkých, že sme v tom spoločne, že nemôžeme robiť čo chceme, čo sme boli zvyknutí a teraz stopka. Občas sa v nás nazbiera aj taká zlosť na to všetko a potom akoby

v takom vzdore nechceme robiť nič, máme toho dosť, upadneme do takej apatie, že je nám všetko jedno. No pravda je iná, nie je nám to jedno a to je dobre. Aj ty si sem napísal, a to je dobré znamenie. Tak si dnes už super nudný deň. Daj si záležať!

Marianna M.

Niekoľko rád na boj s nudou v kruhu rodiny

- zasadte si spolu niečo
- urobte si športový deň
- vyskúšajte domáce divadlo
- urobte si filmový večer
- zorganizujte tanečnú párty
- kempujte na záhrade
- pripravte si večer plný hier
- zorganizujte kulinársku súťaž
- čítajte
- vyriešte spolu záhadu
- doprajte si prechádzky
- veľa sa rozprávajte

To, čo považuješ za problém, je dar, ktorý máš vyriešiť.

Ludwig Wittgenstein

Milí Gemkáči, veríme, že rady našej pani psychologičky môžu pomôcť aj niektorým z vás. Ak máte aj vy, nejaký ten „svoj“ problém, napíšte nám, za pokus to stojí.

Vaša Tamara

Z pera našich žiakov

DARČEK ZA MILIÓN

Blížili sa dedkove 70. narodeniny. Dlhو som rozmýšľala, čím by som mu urobila radosť. Veľa peňazí som nemala, vreckové mi stačilo akurát na desiatu a nejaké sladkosti. Mojich vlastných výrobkov mal už dedko plnú vitríčku a sedemdesiatiny sú predsa niečo výnimočné. Tak som čakala na nejaký super nápad.

S kamarátkou Valériou sme sa jedného dňa vybrali na zmrzlinu do blízkeho stánku pri nemocnici. Vo vrecku ma hrialo čerstvé vreckové od mamy, vedľa mňa moja najlepšia kamoška a krásna vyhládka na sladkú punčovú kôpku. To som však ešte vtedy netušila, že sa k tej zmrzline dnes nedopracujeme.

Pred stánkom bol na malom stolíku rozložený starší Vietnamec. Alebo Číňan? Kto ich má rozoznať? Na stolíku ležali krémy, fľaštičky, sirupy, nejaké prírodné nápoje, tyčinky bez cukru... Podľa predávajúceho všetko absolútne BIO.

Hneď som zbystrila pozornosť. BIO? Na to je náš dedo zaťažený. V obchode vykupuje biopotraviny, cez internet objednáva výživové doplnky a v kúpeľni nenájdete uňho iné ako biodrogériu. Valéria ma síce ťahala od predavača preč k zmrzline, ja som si však spomenula na blížiace sa dedove narodeniny a v hlave mi zablikala kontrolka. Čím iným by som dedkovi urobila radosť, ak nie obľúbeným BIO výrobkom? Moje vreckové mi stačilo tak akurát na malý BIO nápoj v peknej tmavej fľaši. „To na sto percent účinkov. Dobré pre starší človek. Ty kúpiť, neľutovať,“ presviedčal ma lámanou čínsko-vietnamskou slovenčinou predavač. Mal taký úprimný pohľad a ja pred sebou dedkovu radosť z neobvyklého darčeka, že

som sa vykašlala na zmrzlinu a minula svoje vreckové na BIO darček.

Na dedkovej oslave sme sa zišli celá rodina. Po slávnostnom prípitku vzal dedko do rúk môj BIO darček, tajomne na mňa z druhej strany stola žmurkol a zdvihol palec hore. Super! Bola som spokojná, že darček zabil. A dedko začal hneď s ochutnávkou. Po slávnostnom obede sa všetci okolo stola bavili, popíjali, vyjedali tyčinky, niektorí si išli zahrať bowling. V istej chvíli dedko nečakane prudko s hrmotom odsunul stoličku a rýchlo zmizol na chodbe. O chvíľu sa vrátil, akoby sa nič nedialo a prisadol si k nám, deťom. Chvíľu sme sa rozprávali, keď vtom dedko zbledol, vyskočil zo stoličky a znovu zmizol na chodbe. Toto sa zopakovalo ešte niekoľkokrát, kým si to všimli aj ostatní a pýtali sa dedka, čo sa deje. Príčinu dedkových prudkých reakcií som sa však dozvedela až na druhý deň. A nevyzeralo to pre mňa dobre.

Všetci chodili okolo mňa potichu, niečo si šepkali, nik sa so mnou nerozprával. Tušila som, že na vine je môj narodeninový darček, no nechápala som, prečo. „Tami,“ prisadol si dedko ku mne a pohladkal ma po vlasoch, „ty si mi kúpila na narodeniny skutočný elixír mladosti. Nikdy by som neveril, že dokážem v mojom veku tak rýchlo utekať ako po tvojom sirupe. Počas jedného večera som omladol o desať rokov. Tuším sa ma o chvíľu začne báť aj Usain Bolt.“

Dedko sa na mňa potmehúdsy usmieval a ja som začala veriť, že akýmsi zázrakom ten môj darček nebol až takou veľkou katastrofou.

Tamara Drančáková V.A

Mnoho súťaží, do ktorých sa pravidelne zapájame, sa v tomto roku uskutočnilo dištančnou formou, napriek tomu sme sa do nich ochotne zapojili i v tomto období.

Jednou zo súťaží, ktoré sa tešia na našej škole veľkému záujmu a v ktorej mávame takmer každý rok pekné výsledky, je súťaž vo vlastnej tvorbe Literárne Košice Jána Štiavnického. V tomto roku sa súťaž niesla v znamení troch tém:

- 1. Čarovná kolobežka*
- 2. Môj dedko vypil elixír mladosti*
- 3. Najmilšie miesto na svete*

Veríme, že vás ukážky literárnych prác, ktoré postúpili do krajského kola súťaže, zabavia i na stránkach nášho Gemka.

Katka VII.A

NÁŠ DEDKO

Vidiac jeho usmievavú tvár,
nik z vás by mu ten vek nehádal.
Bystré oči vidia ti až do duše.
Ako malá zbierala som s ním moruše.

Všetky vzorce z matiky či z fyziky
vysype nám z rukáva.
Veď je kamoš logiky.
Vynálezy sa mu rodia v hlave,
zatiaľ čo ja hľadám lienku v tráve.

Tisíc slávikov mu v hrdle spieva,
moje srdce pri ňom pookrieva.
Láska jeho, záhradka, mu kvitne z jari,
sladkým hroznom na jeseň nás obdarí.

Voňavé maliny nám na stôl dá,
ako to všetko zvláda, je záhada.
Čarovný štetec v jeho rukách ožíva,
tajomnú hru farieb na plátne odkrýva.

Klavír mu zvučne spieva pod rukami,
nejedna suseda počúva ho pod oknami.
Múdre oči, hladká tvár, vrások málo.
Kdeže sa toľko križikov na jeho chrbte
vzalo?

To láska k nám mu dáva toľko síl.
Už viem, že nevyopil on žiadny elixír.
Stískam jeho ruku v mojej dlani,
buď tu ešte veľa rokov s nami.

Valika Kucová VII.A

NEVZDÁVAJ SA SNOV

Jedného dňa som našla v tráve na našej
ulici len tak pohodenu starú kolobežku.
A to som ešte netušila, že je čarovná.
Pýtate sa, ako som to zistila? Tak vám
to teda porozprávam.

Ako som už spomínala, jedného
slnečného dňa som sa prechádzala po
našej ulici a v tráve som zazrela ležať
starú ošúchanú kolobežku. Vyzeralo to
tak, že nemá majiteľa alebo sa jej niekto
jednoducho takto zbavil. Nabrala som
odvahu, zodvihla som ju a previezla
som sa na nej. Bolo to celkom v pohode.
Tak som si kolobežku zobrala domov,
kým sa neohlási jej majiteľ. Myslela
som si, že je to obyčajná kolobežka, no
mýlila som sa. Každý deň som sa na nej
previezla okolo miesta, kde som ju
našla, či ju niekto nehľadá. Ubiehali dni
i noci a kolobežku nikto nehľadal.

Jedného dňa počas vozenia ma
kolobežka akoby sama zaviezla na
neznámu opustenú ulicu. Nechápala
som, čo tam robím. Vtom som začula
nejaké zvuky, ktoré vychádzali z trávy.
Opatrne som sa približovala k miestu,
odkiaľ ten zvuk prichádzal. Viete, čo to
bolo? Tri nádherné šteniatka. Bolo mi
ich veľmi ľúto, no zároveň to bola šanca
vziať si jedno domov. Zobrala som teda
šteniatka so sebou. Pre rodičov a moju
sestru to bolo prekvapenie. Asi aj dosť
nemilé. Na našich sa však dá vždy

spol'ahnúť, a tak sme sa pobrali so psíkmi
na veterinu. Po kontrole nám oznámili, že
šteniatka sú zdravé a sú v poriadku.
Nebolo to ľahké, ale nakoniec som
rodičov presvedčila, aby sme si jedno
z nich nechali a dvom ďalším sme
hľadali domov. Môj obľúbenec sa volal
Baily a bol to rozkošný križenc.

Všetky tri šteniatka si našli nakoniec
svoje domovy. No nie je aj podľa vás tá
stará kolobežka čarovná? Splnila mi môj
sen mať psíka a vďaka nej som
zachránila tri šteniatka. Je to najlepšia
kolobežka, akú som kedy mala!

Jarka, vstávaj! Vravela som ti, aby si
nebola do noci na mobile! Ešte zmeškáš
do školy! kričala na mňa mama
z kuchyne. Neveriace som otvorila oči a
poobzerala som sa dookola. Takže to
všetko bol iba sen? Žiadna kolobežka?
Žiadne šteniatka? Bola som smutná.

A tak som sa namiesto do školy vybrala
v ten deň tú opustenú kolobežku hľadať.
Držím sa totiž hesla: Nevzdávaj sa
svojich snov.

Jarka Piňková V.A

Najlepší spisovateľ je ten,
ktorý núti svojich čitateľov premýšľať.

MÔJ DEDKO VYPIL ELIXÍR MLADOSTI

Na stole som nechala ampulku,
čo bola čarovná a plná kúziel.
Dedko však chcel nájsť bavlnku
a mňa sa spýtať neprišiel.

Do kuchyne prišiel dedko,
upratať chcel všetko.
Ampulku vzal do ruky,
bola špinavá od múky.

Napil sa z nej bez slova,
pocit mal, že vynoril sa z mora.
Cítil sa byť znovuzrodený,
ľahký akoby bol z peny.

Nechcel, aby som ho videla.
Myslel, že to bude na mňa priveľa.
Pri zrkadle som ho zazrela,
poriadne som si ho obzrela.

Vedela som, že vypil elixír,
mohla som zaň dostať zaŕ.
Ja však zaŕ nepotrebujem,
späť svojho dedka chcem!

Keď dedko vypil elixír mladosti,
nemali sme z toho radosti.
Dedko sa mi páčil s vráskami
a s jeho životnými skúsenosťami.

Janka Tomková IX.B

DEDKOV ELIXÍR

Každé ráno, každý deň
sníva dedko veľký sen.
Na chrbte má križov veľa,
už ho z toho bolí hlava.
Najradšej by mladým bol,
snáď len zázrak by pomohol.

Veľa kníh si číta,
najradšej má kolibríka.
Teraz číta veľkú knihu
podobá sa na mágiu.
Potajme si niečo mieša,
bude to snáď dáka kaša?

Už si dedko mydlí ruky,
spomína si na pravnučky.
Elixír si namiešal,
by k mladosti sa dostal.
Vypil dedko elixír
a už stráca veľa síl.

Náhle oči otvoril,
zo zlého sna sa prebudil.
A tak dedko pochopil,
že mladosť svoju už dávno prežil.

Sofia Hilscherová IX.B

LIEK NA BOLEŠŤ

Tento príbeh možno nie je ničím výnimočný. Možno sa mohol stať komukoľvek z nás. Nie je to fantasy ani dobrodružstvo, detektívka ani science-fiction. Je to obyčajná realita, ktorej hlavným hrdinom je náš neobyčajný dedko.

Som Lenka a ešte donedávna som bývala v byte s mojimi dvomi súrodencami, babkou a dedkom. Poviem vám, nie je žiadna výhra mať ďalších dvoch súrodencov, ale aj tak to bol skvelý život. Babka s dedkom sa po odchode našich vlastných rodičov stali pre nás mamou a otcom. Postupne sme ich takmer prestali vnímať ako starých rodičov, keďže nás vychovávali od malička. Boli sme presne tá rodina, ktorá neobsedela doma. Chodievali sme všetci piati na turistiku, dedko nás brával na cyklotúry, na Bukovec či na výlety do okolia. Doma sme hrávali spolu spoločenské hry, nebol problém ani s futbalom či iným športom. Každý zážitok bol iný. Dedko a babka boli prosté „za každú srandu“.

Pri jednom výlete na Bukovec si babka nešťastne zlomila nohu a pri vyšetrení v nemocnici lekári zistili, že babka má nádor. Netušili sme, čo to prinesie.

Spočiatku to bolo celkom v pohode až na to, že som sa musela stihnúť naučiť do školy čo najskôr, aby som babke vedela pomáhať. Bola som proste najstaršia a vedela som, že je to tak správne.

Netrvalo dlho a už som sa naučila prať, žehliť, umývať riad a niečo aj navariť. Snažila som sa babke čo najviac pomôcť. Napriek tomu sa jej po nejakej dobe stav zhoršil, až celkom prestala chodiť. Všetci sme sa snažili pomôcť jej, hoci to nebolo jednoduché. Hlavne pre dedka. Ten od začiatku babkinej choroby akoby ostarol o desať rokov. Už to nebol náš stále aktívny dedko plný energie a nových nápadov. Musel tvrdo pracovať, aby nás udržal nad vodou, starať sa o babku, viesť domácnosť. Situácia sa ešte zhoršila, keď začala pandémia. Babka si musela dávať väčší pozor. Jej stav sa však napriek všetkému každým dňom zhoršoval.

Už sme ju ani často nevidali, pretože chodievala stále do nemocnice. Nestihla ani oslavu mojich 14-tych narodenín. Niekedy som sa bála, čo ak z tej nemocnice už nikdy nepríde?

Jedného dňa nás babka navždy opustila. Predpokladala som, že sme na to boli pripravení, ale na niečo také sa asi nedá

pripraviť. Začala som čo najviac pomáhať dedkovi, pretože mi bolo jasné, že on to má z nás najťažšie. Ostal sám s tromi deťmi. Dedko v tom čase už tiež nebol najmladší a vo mne sa dvíhal strach. Nie jeden, ale dva, tri... veľa strachov. Čo keď sa niečo stane aj jemu? Čo keď to nezvládne a nás odvedú do domova? Čo ak nás rozdelia? Čo ak to nezvládneme my? Veľmi mi chýbali dedkove výlety, bicykle, voda, hory. Na nič z toho nezostával čas. A dedko mi pripadal pod ťarchou starostí každým dňom starší.

A potom jedného dňa som sa ráno zobudila na hlasné zvuky vychádzajúce z ulice. Vyzrela som z okna a neverila som vlastným očiam. Dedko povytáhoval z garáže všetky bicykle a pokúšal sa ich dať do poriadku. Čistil, opravoval, čo sa dalo. Rýchlo som hodila na seba tepláky a vybehla som von pomôcť mu.

Od toho dňa sa k nám domov vrátil náš starý, vlastne skôr znovu mladý, energický a vitálny dedko. Dodnes netuším, ako k tejto náhlej zmene došlo. Viem, že dedko určite nevypil žiadny elixír mladosti. Ale v kútiku duše verím, že tým elixírom sme boli my traja: moja sestra, môj brat a ja.

Lenka Džupinková VIII.B

PRI VODE

S ockom som rada na rybačke, lepšie než sedieť v obývačke. Len čo nahodím háčik, priletí ku mne vtáčik.

Pri vode nie som nikdy sama, je tu ocko, Leuška a mama. Zbožňujem voľnú prírodu, v stane máme vždy pohodu.

Lovíme rybky na Kechneci, rozprávame si smiešne veci. Naše psíky sú tu tiež s nami, tešia sa, že nie sú za mrežami.

V lete mi týždeň pri vode stačí, po čase sa mi už v myslí mračí. Aj doma mám zábavy dost', Košice sú mi tiež pre radosť.

Laura Tözsérová V.A

A ČO JE MLADOSŤ?

Môj dedko mi často hovoril: „Uži si mladosť, kým ju máš. Potom ťa začnú bolieť kosti, zošedieváš a z kresla sa budeš zdvíhať aj pol dňa. Krutá realita. Už nikdy nebudem mladý,“ dodal smutným hlasom. Ale poďme pekne od začiatku.

Dedko je známy ako najväčší zberateľ najmenej potrebných harabúrd v našej dedine. Zbiera proste hocičo. Asi pred dvoma dňami sa vybral na svoju pravidelnú zberateľskú obchádzku a pri cestičke k lesíku zazrel niečo ligotavé. Bola to len nejaká stará fľaštička, ale stále bola plná. Prezrel si ju poriadne a na dne vylúštil takým drobným písmom napísané „elixír mladosti“. „Haha, elixír mladosti?“ smial sa. „To je určite nejaká hlúposť,“ rozmýšľal. „Ale čo ak nie, čo už len ja môžem stratiť? Za pokus to stojí.“ Napokon sa odvážil a obsah fľaštičky prevrátil na ex do seba. Po škole som sa ako každý deň ponáhľala k dedkovi na kus hlbavých debát, ktoré sa s dedkom veľmi dobre vedú, lebo je to rodený filozof. Dedko skrátka pozná odpoveď na každú moju aj zdanlivo nezmyselnú otázku. Už pred brámkou som kričala: „Dedko, čo máš nové?!“ Nikto neodpovedá. Zakričím ešte raz, predsa je už trochu nahluhlý. Zase nič. Vtom niekto otvoril vchodové dvere do domčeka. Vo dverách stál nejaký chalan, asi tak v mojom veku. V rýchlosti som ho očami preskenovala, či som ho už niekde nevidela. Pre istotu sa ho spýtam: „Poznáme sa?“ „To som predsa ja, tvoj dedo!“ To si asi zo mňa robí srandu ten, musím uznať, celkom dobre vyzerajúci chalan. Dedko si zvykne robiť žartíky, ale toto by už bolo cez.

Dedko mi však dychtivo začal vysvetľovať, čo sa mu prihodilo na prechádzke a ja som naňho pozerala s otvorenými ústami. Chalan vyzeral presne tak ako kedysi dedko na starých fotkách. Skákal a tešil sa, že ho nič nebolí a aký je z neho „fešák“. Musela som uznať. Tá nová hriva namiesto spotenej plešinky pôsobila fakt očarujúco. Nakoniec som sa rozhodla nikomu nič nepovedať. Veď kto by mi aj uveril?

Na druhý deň nám triedna v škole oznámila, že zajtra k nám príde nový žiak. Potešila som sa, no po chvíli mi to došlo. Nie, nie a nie!! To snáď nemyslí vážne! Nikto predsa nechce chodiť dobrovoľne do školy. Či? Moja zlá predtucha sa potvrdila. Dedko skoro ráno naklusal pred náš dom a čakal na mňa, kým sa ja svojím každodenným tempom slimáka vychystám do školy. Pripomenulo mi to časy, keď na mňa dedo takto vyčkával, aby ma odviezol do škôlky. „Dedko, prosím ťa, nie že niekomu povieš... veď vieš čo.“ Takto zašifrované som musela viesť rozhovor s teraz novou verzou môjho omladnutého dedka. „Inak ma úplne strápníš pred celou školou do konca deviatky!“ Vystrašene som sa obzerala okolo seba. Čo ak by nás počul susedov Roland, najväčší žalobab celej školy, ktorý je ešte aj môj spolužiak a vykecal by to triednej? Myslela by si, že som blázon. Nie, nesmiem na to ani len pomyslieť!

V triede nám slovenčinárka predstavila nového spolužiaka a chcela ho posadiť k Rolandovi. Ja som sa však bleskurýchle ujala akcie, aby som zabránila blížiacej sa katastrofe a ponúkla sa triednej, aby ho posadila ku mne. Moje nervy! K Rolandovi! To už by ho mohla rovno zapojiť na detektor lži. Ten by do deda toľko rýpal, až by z neho dostal aj to, čo nevie.

Po prvej hodine matiky som musela uznať, že sedieť s dedkom bol veľmi dobrý nápad. Celkom mu tie percentá išli a bol preochotný mi dať aj odpísať. Na druhej hodine dejepisu dedko exceloval. Bol tak premotivovaný, že sa dobrovoľne prihlásil odpovedať k tabuli na tému Uhorské kráľovstvo.

Najprv som mala obavy, či si ešte niečo pamätá, ale musím uznať, vedel viac ako ja. Ako je to možné?

Ak sa chcete stať spisovateľom,
musíte veľa čítať a veľa písať.

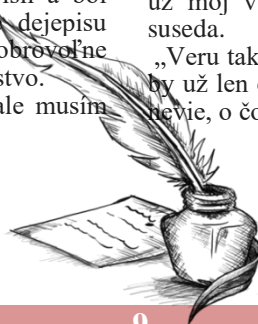
Žeby ten elixír mal vplyv aj na pamäť? Tretia vyučovacia hodina bola geografia. Aj tu sa môj nový spolusediaci o dušu hlásil, až mi to bolo miestami trápne, že vie odpovede aj na tie otázky, čo ja neviem. No to ale nie! Nemôže mi predsa kaziť môj študijný štandard a povest' najlepšej žiačky triedy. Musím ho nejako spacifickovať.

Ani som nemusela veľmi dlho rozmýšľať nad tým, ako to urobiť, lebo vesmír to vyriešil za mňa. Štvrtá hodina bola informatika. Presunuli sme sa do učebne plne vybavenej počítačovou technikou a dedka pochytila panika. „Neboj sa, drž sa ma a rob presne to čo ja,“ snažila som sa ho posmeliť. Mali sme naprogramovať svoje iniciály a to už bolo pre dedka veľké sústo. Až dve písmenká vytvoriť na obrazovke! Samozrejme, že som ho v tom nenechala, no vysvetľovať mu všetko od začiatku ako malému decku, to chce riadnu dávku trpezlivosti. Na druhej strane ale musím uznať, že aj on mal so mnou trpezlivosť, keď som sa ja učila chodiť či jest' lyžičkou, a to boli veru oveľa primitívnejšie úkony. A pritom bol ešte aj láskavý. Len čo sa dedo spamätal z dnešného neúspešného programovania, prichádzala ďalšia rana v podobe hodiny angličtiny. Učiteľka rozdala dvojhácky a ja už som vedela koľká bije. No zbohom, slohová práca na tému My future. Tak to je koniec! Dedko nevie po anglicky ani mäkké f a povedzme si to na rovinu, ani ho už nečaká až taká ďaleká budúcnosť, pravda, ak ten elixír nebude fungovať naveky. To nedá! Bude to hanba na celú rodinu. Samozrejme, ako som predpokladala, dedko odovzdal prázdny papier. Nasledovala päťorka, únavná prednáška angličtinárky o dôležitosti anglického jazyka v súčasnej dobe a poznámka do žiackej knižky. Už dávno som dedka nevidela takého sklúčeného. Toto s ním porobil jeden deň školského vyučovania? „Ber to z tej lepšej stránky. Aspoň ti už nemá kto dať zaracha,“ posmeľovala som ho cestou zo školy. On však iba mlčal. Zastal až pri múriku pred svojím domom. Chytil sa bránky, že ju otvorí, no vtom sa začal silno triasť. Pochytil ma taký strach a panika, že som bežala k susedovi privolať pomoc. Pokým som sa mu snažila vysvetliť nevysvetliteľné, sused vběhol na dvor a zbadal dedka, ako sa potáca, celý dezorientovaný a melie čosi o programovaní a ďalekej budúcnosti.

Bol to však, chvalabohu, zase on, môj starý dobrý deduško so svojimi láskavými vráskami a striebornými šedinami. Vyzerá to tak, že elixír fungoval len 48 hodín. „Nič mi nie je, pán sused. Len som si myslel, že vládzem tak ako za mlada, robiť to, čo mi už môj vek nedovolí,“ snažil sa dedko upokojiť rozrušeného suseda.

„Veru tak, prírodu človek neokabáti,“ odpovedal mu sused. „Kto by už len chcel byť navždy mladý, že? Iba ak čistý blázon, ktorý nevie, o čom je život.“

Katka Chovanová VII.A

Ani my sme neboli anjeli

Po úspešných dvoch častiach našich učiteľských „lotrovín“ sme sa rozhodli pre ich ďalšie pokračovanie i v tomto vydaní. Veď koho by nepotešila skutočnosť, že i dnešní dospelí, dokonca učitelia, sa nesprávali v detstve ako anjeli a rovnako ako my vyvádzali rôzne kúsky.

P. zást. Dvončová, postrach triedy

Hneď 2. septembra, keď som ako prváčka prvý raz vošla do svojej školy, som sa pobila so spolužiakom. Nedal mi pokoj, otravoval ma, tak som ho prehla cez lavicu a zbila som ho. Do triedy práve vošla súdružka učiteľka, videla ma, ako ho mlátim, a tak som dostala do žiackej knižky veľkú poznámku červeným perom. Počas celého 1. ročníka mi svietila tá červená poznámka na prvej strane žiackej knižky. Ale ten chlapec, vlastne všetci chlapci, mi odvtedy dali pokoj.

P. uč. Kapturová, Šípková Ruženka

Keď som bola malá, rada som sa starala o malé detičky. Keďže mám mladšiu sestru, aj o tú som sa chcela starať ako veľká mama. Raz ju moja mamka nechala v kočiку na verande domu. Sestra si spokojne spinkala, no ja som sa chcela hrať, že ju kočiкуjem, tak som s tým kočiкуm zišla z verandy dole a prechádzala sa po úzkom chodníčku medzi záhonmi ruží. Vtedy boli kočičky veľké a ťažké a ja som mala iba dva a pol roka. Problém nastal, keď mi koliesko zišlo z chodníka do záhonu a sestru som z neho vysypala priamo do ruží! Začala som plakať a volať mamku. Tá sa išla rýchlo pozrieť na sestru, či sa jej niečo nestalo. Sestra však bola hotová Šípková Ruženka, pretože sa nezobudila ani na to, že vypadla medzi ruže, ani na mamkin krik.

P. as. Milá, jednoducho Crazy

Ja som bola v podstate celkom dobré dieťa, mala som akurát večný problém so svojim smiechom. Zo všetkého som mávala „záchvaty smiechu“ a nevedela som to potlačiť ani na smutných udalostiach, ani v škole. Keď ma posielali učitelia za dvere upokojiť sa, tak len kvôli tomu nešťastnému smiechu. Stačilo, aby som si počas hodiny na niečo vtipné spomenula, alebo som sa na niečo pozrela. Smiala som sa tak, že som bývala bordová v tvári, zvíjala som sa od smiechu v lavici. Keď ma takto videla spolužiačka, smiali sme sa o chvíľu obidve. Keď nás učiteľka vyvolala, neboli sme, samozrejme, „v obraze“. „Povedzte aj nám, čo je také smiešne.“ A ja... ešte väčší výbuch smiechu. Ako to už býva pri reťazovej reakcii, keď sa už smiala celá trieda, učiteľka ma vyrazila za dvere. Situácie kvôli smiechu ma sprevádzali vždy, dokonca aj v dospelosti. Vážna udalosť, všetci vážni a ja ... Veď viete čo.

P. as. Kopčíková, psia kamoška

Každé leto som trávila v dome mojej babky. Mala veľký dvor plný rozkvitnutých kvetov, záhradu a veľkú vinicu. Spoločnosť mi robil náš pes Puntó. Vyzeral trochu ako jazvečík, ale asi to nebol čistokrvný pes. Celé dni sme boli von, behali po záhrade, skrývali sa v senníku a drevárke. Puntó ako môj tieň bol stále pri mne.

Raz doniesla suseda babke staré koláče zo svadby pre Puntá. Babka mu ich vysypala do misky a išla k tete porozprávať sa. S Puntóm a miskou sme vošli do búdky a po bratsky sme si rozdelili zákusky. Jeden pre Puntá a jeden pre mňa..., až kým sme všetky nezjedli. Nepamätám sa, či mi bolo zle, ale babka veľmi kričala, prečo som jedla z Puntovej misy staré koláče.

P. as. Koľová, obetavý hostiteľ

Spomínam si na letné prázdniny asi medzi 6. a 7. ročníkom, keď za mnou prišli na návštevu moji piati spolužiaci na bicykloch. Keďže ich nemohli nechať len tak vonku, vyniesli bicykle hore k nám na šieste poschodie a nechali ich pred dverami bytu. Len čo sa chlapci povyzúvali a usadili, ktosi zdola zazvonil. To môj otec nečakane príbehol z práce po niečo domov. Ja v tom strese a strachu z toho, čo mi povie na moju „pánsku návštevu“, som zavelila spolužiakom, aby si rýchlo schovali bicykle do izby a boli ticho. To bola rýchlosť!!! Ocko vošiel do bytu, porozhliadal sa, potom otvoril dvere do detskej izby a keď zbadal päť preľaknutých chlapcov držiacich si svoje bicykle, zmohol sa iba na: „Vitajte, chlapci.“ Ja som nevedela pochopiť, ako mohol vedieť, že v izbe niekto je. Viete ako? Nedošlo mi, že chlapci majú pred dverami aj topánky.

P. asist. Švecová, Pyroman Girl

Už od malička som mala rada opekačky. Tá, na ktorú si pamätá aj celá naša dedina, sa konala v lete, keď som mala päť rokov a môj sused, s ktorým sme tvorili super dvojku, sedem. Miesto na opekanie sme mali vyhladené už dávno - pod ihličnatými stromami v susedovej záhradke. Keď sme sa jedného dňa dostali k zápalkám, nebolo už žiadnej prekážky pred nami. Slaninku sme mali doma vždy, pomocou novín sme si rozložili ohník, pridali sme nejaké triesky a už to fičalo. Len tie plamene šľahali nejakú vyššie, ako sme si naplánovali. Keď začali horieť spodné konáre stromu, vedeli sme, že je zle a rozutekali sme sa dolu dedinou s výkrikmi: „HORÍÍÍ!“ Iste tušíte, aké bolo prekvapenie mojej mamky, ktorá vtedy pracovala v krajičárskej dielni na konci našej ulice, keď k nášmu domu smerovali húkajúce požiarnické autá. Odniesli si to tri stromy, ktoré skoro úplne zhoreli, ale dom sa, našťastie, nechytil. Výprask nás, samozrejme, neminul, ale zároveň boli všetci šťastní, že sa nám nič nestalo. Zápalky som odvtedy veľmi, veľmi dlho nevidela a babka ma už stráži ako oko v hlave.

P. uč. Gajdošová, žehlička roka

Ak niekto trávil veľkú časť prázdnin v detstve na dedine, tak to pozná. U susedov na dvore bolo často lepšie ako doma, u susedov aj lepšie chutilo. Jedného dňa, mala som asi sedem rokov, suseda, ktorá pracovala ako čašníčka v jednej reštaurácii, žehlila na dvore. Na chvíľu odbehla a ja ako dobrá susedka som sa rozhodla, že ju prekvapím a trochu jej pomôžem. Vyžehlila som nejaké utierky a potom som si všimla krásnu bielu zásterku. Pustila som sa aj do nej. Ibaže to bola zásterka z tenučkého silonového materiálu, tak si asi viete predstaviť, čo sa stalo. Len čo som žehličku priložila, voľačo zasmrdelo, zadymilo a ... diera ako svet. Neviem, prečo som si myslela, že si to nikto nevšimne, keď ju rýchlo niekam schovám. Do dvora však práve prišla moja mamka a zistila, čo sa stalo. Ja som si skoro oči vyplakala, keď som si od nej svoje vypočula. Našťastie, teta suseda mi to odpustila, aj keď mala čo robiť, aby tú žehličku očistila. Radi sa stretávame doteraz a popri iných spomienkach si sem-tam spomenieme aj na túto príhodu.

P. vych. J. Forgáčová, fajňšmeker

Ako dievča ma mamka pripravovala do života rôznymi domácimi prácami, ktoré dievča bude potrebovať. Do týchto povinností patrili aj nákupy. Najradšej som chodila do blízkej pekárne. V nej krásne voňal čerstvo upečený chlebík. Obdivovala som uja pekára, ktorý svojimi šikovnými rukami vymiesil „nádheru“. Ručne sádzal cesto na drevenej lopate priamo do pece. Rada som sa na to predstavenie pozerala. Netrpezlivo som čakala na chvíľu, keď už pekár vyberal lopatou chlebík z pece. Ešte horúci som ho kúpila a poďme domov. Tá vôňa čerstvého chlebíka bola veľmi lákavá. Po troške som si odtrhovala z chrumkavej, do zlata upečenej kôrky. Cesta domov bola oveľa dlhšia. Veľakrát sa stalo, že som kôrku obtrhala aj z druhej strany chlebíka. Bolo to super. A čo doma? Mamka ma za taký obtrhaný chlebík nepochválila. Jednoducho som večeru nedostala, pretože som ju absolvovala po ceste z pekárne.

Dnes, keď moja nevestička Lenka pečie domáci chlebík, ktorý úžasne chutí, čakám. Lenka ma vždy prekvapí, pretože vie, ako mi kôrka čerstvého chleba chutí a odkrojí mi. Ďakujem jej za to.

Ona však nevie, že by som si ju radšej odtrhla z chlebíka SAMA.

P. uč. Čintalanová, Best Sister

Veľmi dobre si pamätám, že už ako malých žiačikov nás v 2. ročníku pani učiteľka učila písať slohové práce, ktoré som ja naozaj, ale naozaj nemala rada. No moja sestra bola pravý opak. Tá vedela písať slohy tak, že sme sa na nich zabávali nielen my doma, ale aj v škole učiteľia. Takže, keď som si nevedela pri písaní slohovej práce poradiť, presvedčila som sestru, aby mi sloh napísala ona. Samozrejme, nebolo to zadarmo. Kým ona písala, ja som musela za ňu umyť riad alebo upratať izbu či pozametať, aby mala pri písaní „pokoj“. Samozrejme, že som sa po čase aj ja musela naučiť písať slohové práce, keďže sa slohy písali aj na hodinách a museli sme ich odovzdať pani učiteľke. Ale to, ako sme si navzájom „pomáhali“ s domácimi úlohami, mi doteraz utkvelo v pamäti.

Sú to krásne spomienky na časy, na ktoré sa nedá len tak zabudnúť.

*Deti sú našou budúcnosťou.
Súčasne nám však pripomínajú minulosť,
na ktorú sme už takmer zabudli.*

Za zábavné príbehy ďakuje Janka z IX.B

Stalo sa už peknou tradíciou, že v poslednom vydaní nášho Gemka dávame priestor najstarším žiakom, deviatakom, ktorí už o pár mesiacov budú študentmi stredných škôl. Všetci veríme, že na našu školu budú spomínať iba v dobrom a budú sa medzi nás radi vracat' aj o pár rokov. Mnohí z našich bývalých žiakov sú súčasťou našej školy i dnes, kedy sa žiakmi na Gemerskej stali ich vlastné deti. Možno sa história zopakuje i v prípade našich súčasných deviatakov.

Au revoir, deviataci

**Čo mi bude chýbať?
Na čo budem
najviac spomínať?**

PATRIK, IX. B

Už sa teším na strednú školu. Tých deväť rokov na základke už aj stačilo. Ale naša škola mi fakt bude chýbať. Spolužiaci, učiteľky, všetky tie krúžky, vystúpenia a súťaže, na ktoré sme chodili. Nikdy nezabudnem na tie zábavné chvíle cez prestávky alebo kuriózne „záhady“, ktoré sa v našej triede stali. Bude mi chýbať vianočná akadémia a každoročný muzikál. Stredná škola určite nebude jednoduchá, ale verím, že to nejako zvládnem a o štyri roky úspešne zmaturojem.

Poznámka redaktorky:
Patrik je umelecký talent. K prihláške na strednú školu mal pripojených vyše 30 diplomov!!!

NIKOLA, IX. B

Čo mi bude chýbať z našej školy? Určite prestávky a rozhovory s kamarátkami. Taktiež mi budú chýbať školské aktivity, školské projekty aj krúžky. A vlastne mi budú chýbať aj učitelia.

STANKA, IX. B

Chýbať mi budú učiteľky, samozrejme aj spolužiaci a rôzne školské aktivity a súťaže, ktoré sme si na Gemerskej naozaj užili. Asi najviac mi v pamäti utkvela Gemerská Tariáda alebo športové súťaže.

SOFIA, IX. B

Zo základnej školy mi najviac bude chýbať úžasný triedny kolektív. Taktiež mi bude chýbať učiteľský zbor, samozrejme, aj pán riaditeľ. Z popoludňajších aktivít mi bude chýbať folklór a školské akcie ako Noc s Andersenom. Určite budem spomínať na lyžiarsky výcvik, keďže som prvý raz stála na lyžiach a odvtedy je to môj druhý najobľúbenejší šport.

TAMARA, IX. B

Úprimne ma veľmi mrzí, že odchádzam. Predsa stredná škola je o niečo ťažšia ako základka. Budú mi chýbať najmä pani učiteľky, ktoré nám každú hodinu dokázali urobiť niečím zaujímavou, výnimočnou a tiež plnou adrenalínu... Nesmiem zabudnúť na rôzne výlety, muzikály, aktivity, vystúpenia, prednášky a asi najviac na nezabudnuteľné Noci s Andersenom. Tam boli prvé lásky a najväčšie „srandy“. 😊 Niečo staré nateraz končí, niečo nové začína. Slzám sa nebránime.

MIA, IX. A

Asi najviac mi budú chýbať naše účelové cvičenia. Na nich sme zažili veľa veselých chvíľ. Najčastejšie sme chodili do mestského parku a niekedy sme sa zastavili aj v McDonalde. Mňam! Vtedy sme si mohli oddýchnuť, zašportovať si alebo zahrať spoločenské hry.

V každom jednom momente sa rozhoduješ, kam sa tvoj život uberie.

VIKI, IX. B

My, deviataci, sme dostali otázku, čo nám bude najviac chýbať, keď odídeme z našej Gemerskej. Za seba môžem s istotou povedať, že mi bude veľmi chýbať náš kolektív. Aj učiteľský, aj náš triedny. Dnes si neviem celkom dobre predstaviť, že od septembra už nebudem každodenne stretávať tie isté tváre ako za posledných 9 rokov. Tiež mi budú chýbať naše krúžky a každoročný muzikál. Je mi ľúto, že sme si ho v tomto roku posledný raz nemohli naplno užiť. Ale čo narobíme? Verím, že si to ešte niečím vynahradíme.

DÁVID, IX. A

Nastal čas, kedy prežívame posledné chvíle na našej Gemerskej. Nedá sa zabudnúť na úžasné výlety, na rôzne školské podujatia, na vianočné akadémiie. Nezabudnem na mesiac december, kedy nám pán riaditeľ pripravil spoločne s pedagogickým zborom super vianočné prekvapenia - dni bez domácich úloh, bez písomiek či skúšania, možnosť vyskúšať si jednu hodinu vyučovať predmet, ktorý nás baví, alebo nechať si zaznieť svoje obľúbené vianočné koledy. Vyučovanie nám vždy spríjemňovali úžasné pani učiteľky, a to nielen vedomosťami, ale aj svojimi vtipnými „hláškami“, ktoré vedeli pobaviť každého z nás. Nezabudneme na to, ako nám často pomáhali a vedeli nás vždy z ľudskej stránky pochopiť.

ĎAKUJEME.

Ver, že to najlepšie ťa ešte len čaká.

Viki IX.B:

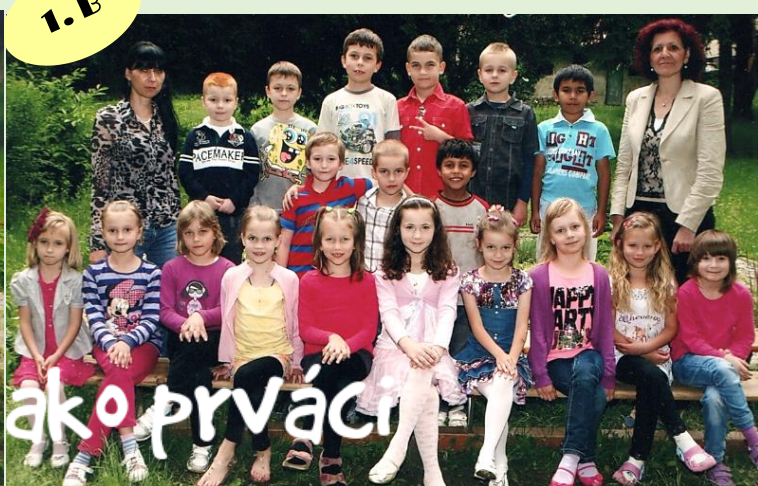
Spomínam si na príhodu, ktorá mi utkvela v pamäti. Mali sme prestávku pred matikou a ja som nemala domácu úlohu. Samozrejme, začala som si ju horúčkovite odpisovať od spolužiačky, nevnímajúc svet okolo seba. Za každú cenu to musím stihnúť! Zrazu celá trieda na mňa kričala: „Viki! Viki!!!!“ No ja som naďalej len písala a písala. Keď som po skončení odpisovania konečne zodvihla hlavu, zmeravela som. Pochopila som, prečo na mňa spolužiaci tak kričali a smiali sa pritom. Predo mnou stála prísne pani učiteľka Lenárd Pavlulíková a asi dosť dlho ma pri mojom odpisovaní sledovala. Dnes sa mi zdá celá situácia zábavná, ale vtedy nebola vtipná ani náhodou.

Alexandra IX.B:

V 3. a 4. ročníku nás učila pani učiteľka Bullová. Na hodine vlastivedy, ktorá bola s ňou obzvlášť prísna, nám zadala projekt a povedala, že kto ho nebude mať, ďalšiu hodinu dostane päťorku. Samozrejme, ja som si ho ráno v zmätku zabudla doma. Päť minút pred zvonení som to s hrôzou zistila. Rozhodla som sa však, že päťorku nedostanem! Rozbehla som sa v prezuvkách hore kopcom na Železníky po projekt. Bola zima a ja som nemala bundu, pretože tá ostala zatvorená v šatni. Celou cestou som bežala. Keď som 10 minút po zvonení dorazila do triedy, skoro som omdlela, tak mi bolo zle od behu a stresu. Každopádne som za ten projekt dostala jednotku.

Tamara IX.B:

S Alexandrou sa nám podarilo nejakým nedopatrením postúpiť do okresného kola Technickej olympiády. Keď sme v ten deň vstúpili do súťažnej haly, boli sme tam jediné dievčatá. Jasne sme vnímali „jemný“ posmech ostatných. Test dopadol fajn, ale horšie to bolo s praktickou časťou. Mali sme vyrobiť hashtag z dreva vsadený do seba. Meranie, pílenie, vyrezávanie a pribíjanie bolo v pohode. Na záver bolo treba už len priklinčovať tie veci k sebe, ale žiaľ, nám sa podarilo priklinčovať výrobok k pracovnému stolu a boli sme diskvalifikované. Všetkým sme boli na smiech, ale dnes plačiem od smiechu pri spomienke na túto súťaž ja.

Nina IX.B:

Asi v 8. ročníku sme na geografii písali písomku. Spolužiačka nič nevedela, tak si schovala ťaháčik pod lavicu. Neuvedomila si, že my máme lavice usporiadané do písmena U. Počas hodiny si veľmi nenápadne vytiahla ťahák a... Pani učiteľka Tóthová sa jej prihovarila: „Ty si myslíš, že ťa nevidím? Pozorujem ťa už celú hodinu, len som verila, že s tým prestaneš.“ Spolužiačka sa začervenala a rýchlo odložila ťahák späť pod lavicu. Písomku dokončila bez neho, čo bolo asi to najlepšie, čo mohla urobiť.

Tomas IX.B:

Zážitok, na ktorý nikdy nezabudnem, je hodina dejepisu, keď sa spolužiačka Lenka opýtala pani učiteľky, či ľudia, ktorí žili niekoľko rokov pred naším letopočtom, boli tiež alergickí na orechy ako ona.

Patrik IX.B:

Niekedy v treťom či štvrtom ročníku sme sa chceli schovať pani učiteľke pred hodinou. Ja s Matejom Nemšákom sme sa schovali pod umývadlo, ktoré však na nás spadlo a mali sme potom problém. Musela to prísť opraviť pani školníčka.

Táňa IX.B:

Nikdy nezabudnem na prestávky, ktoré sme v lete trávili na školskom dvore. V ten deň sme mali písať písomku, takže sme sa potrebovali rýchlo naučiť biológiu. Hneď po skončení hodiny sme sa zatvorili na toalety a postavili sa na záchodovú misu. Čakali sme, kým všetci odídu z chodby. Bol to veľký adrenalín, keďže učiteľky kontrolovali triedy, chodbu aj WC-ka, no našťastie nás nenašli. Teraz na to spomíname s údivom, aké sme boli nebojácne.

Nika IX.B:

Raz som si hádzala v triede cez prestávku peračník so spolužiačkou Karin a nechtiac sme ho vyhodili von oknom na školský dvor. Celú hodinu som bola bez peračníka a musela som počkať, kým sme nešli cez veľkú prestávku na školský dvor, kde mi ho z ničoho nič doniesol spolužiak Maxim. Dodnes netuším, ako sa tam práve on ocitol.

Janka IX.B:

Na hodine biológie sme písali test a ja som mala ťaháky napísané na papierikoch. Po hodine, keď sme odchádzali z učebne, mi ťaháky vypadli na zem a učiteľka sa spýtala, komu patria. Nemenovaný spolužiak to na mňa „bonzol“. Ja som sa síce tvárila, že o ničom neviem, ale zábavné to vtedy naozaj nebolo.

PREDSTAVUJEME VÁM

Dnes vám v našej stálej rubrike prinášame rozhovor s pani učiteľkou Karolínou Jarnou, ktorá je najnovším „prírastkom“ do rodiny našich učiteľov. Zaujímavosťou je, že pani učiteľka prišla na našu školu v čase, keď sa žiaci 2. stupňa už učili dištančne, takže mnohí z nás sa s ňou ešte „naživo“ nestretli.

**Karolína
Jarná**

Kde ste učili predtým, kým ste sa dostali na našu školu? Vedeli by ste porovnať žiakov na našej škole a na tej predchádzajúcej?

Učila som v súkromných školách, na strednej, vysokej škole. Porovnávať žiakov sa veľmi nedá. Žiaci sú všade rovnakí. I takí, i onakí.

Čo na žiakoch máte rada a čo vás na niektorých hnevá?

Ťažko povedať, že iba na žiakoch. Skôr by som povedala, všeobecne na ľuďoch mám veľmi rada priamosť a vie ma nahnevať klamstvo. Ale ľudia sú rôzni a tak je to dobre.

Baví vás práca učiteľky alebo by ste ju vymenili za nejaké iné povolanie?

Veľmi ma to baví. Učím anglický a francúzsky jazyk odkedy som ich vyštudovala na filozofickej fakulte a nemenila by som. Je to pre mňa dynamické povolanie, ktoré poskytuje veľa priestoru na hravosť.

Čím ste chceli byť v detstve?

Tanečníčka, baletka, chodila som celú základnú školu do tanečnej školy.

Akou žiačkou ste boli na ZŠ? Bol aj taký predmet, ktorý vám „nešiel“?

Bola som prevažne tichou žiačkou. Predmet, ktorý ma vôbec nezaujímal, bola matematika. Pripadala mi veľmi nudná, všetko podľa presných pravidiel, párkrát som mala na vysvedčení z matiky aj sólovú trojku.

Čo sa vám páči na vašom predmete - anglickom jazyku?

Hlavne to, že v jazyku sa stále niečo mení, či už nové slová, nové gramatické pravidlá, je to 'živé'.

Čo najradšej robíte vo voľnom čase? Máte nejaké špeciálne koníčky?

Prechádzky v prírode, turistika v horách, v Tatrách a na Liptove.

Čo by ste zmenili v školách, keby to bolo vo vašej moci?

Zaradila by som čo najviac aktivít rozvíjajúcich kritické myslenie, vyjadrovanie názorov a postojov, dala by som viac priestoru na rozvíjanie sebahodnotenia žiaka, zaradila by som na pravidelnej báze od 1. ročníka aktivity, v ktorých sa žiak hodnotí sám, napríklad dotazníky, portfóliá, aby si žiak sám uvedomoval, ako sa mu najlepšie učí, aký štýl učenia mu vyhovuje a aký nie, a celkovo si sám riadil proces učenia sa v čo najväčšej miere. A možno podávať menej informácií, ktoré si vedľa žiaci už dnes vygoogliť.

Čo by ste odkázali žiakom našej školy?

Že školu vnímam v prvom rade ako školu života alebo školu prežitia, čiže nie je vždy všetko o známke. Mnoho slávnych a veľmi úspešných ľudí v škole prepadlo. :)

Za rozhovor ďakuje Tamara Takáčová z IX.B

TÁRANINKY online

Napriek tomu, že sme už dlhý čas izolovaní od zvyšku svojej triedy a učíme sa iba z domu, s pomocou triednych pani učiteliek sa nám podarilo pozbierať tento raz online výroky našich najmenších, ktoré nesmú chýbať v žiadnom čísle nášho Gemka. Ponúkame vám teda ďalší diel Táraniek, ktoré s prvákmi a druhákmi pripravili pani učiteľky Gamrátová a Hajdučeková.

Čo to znamená, ak je nejaký človek „single“?

- Myslím si, že je to niekto, kto je superhustý. (Julka 2.A)
- Podľa mňa je to ujo, ktorý ak ti nejde wifi, opraví ho. (Samko 2.A)
- Je to nejaký záchranár. Keď vznikne záplava, tak ju musí opraviť, aby nebola potopa. (Kamil 2.A)
- Myslím si, že je to človek, ktorý sa správa ináč ako normálny človek a je v niečom dobrý. (Barborka 2.A)
- Single je človek, ktorý pekne spieva. (Adelka 1.B)

Čo znamená slovo „tabu“?

- Je to niečo vylúčené, napríklad že na našu Zem spadne 10 tisíc meteoritov. (Julka 2.A)
- Cudzokrajný tanec, ktorý tancujú viacerí vo farebnom oblečení a pochádza z Číny alebo Japonska. (Riško 2.A)
- Keď žili prapraľudia a hovorili: „Tabu, tabu“ a to znamenalo: „Áno, áno“. (Samko 2.A)
- Znie to, ako keby to bol nejaký druh cestovín. (Sofia 2.A)
- Myslím si, že je to veľký zelený kruh, do ktorého sa bije palicou. (Adelka L.)
- Určite to je tabuľa na písanie, ktorú používame doma alebo v škole. (Lukáško 2.A)

Čo budeš robiť, keď budeš niekoho „bojkotovať“?

- To je, keď niekoho strašíš. Je to od slova bojko. (Ester 2.A)
- Keď začína divadlo a herci sa navzájom strašia. (Samko 2.A)
- Keď je spolu chlapec a dievča a prebehne myš, dievča sa zľakne a chlapec sa jej bude smiať. (Riško 2.A)
- Bojkotovať znamená ukľudňovať, rozveseliť. (Adelka L. 2.A)
- Podľa mňa bojkotovať znamená frajerovať. (Maťko 1.B)

Kto bol „Vladimír Iljič Lenin“?

- Myslím si, že to bol taký ujo, ktorý mal loď Aurora a z nej strieľal. (Simonko 2.A)
- Podľa mňa je to spisovateľ alebo básnik, ktorý píše texty a básne. (Barborka 2.A)
- Lenin je ten pán, ktorý natačal Harryho Pottera. (Emmka 1.B)
- Nie, nemáš pravdu. Podľa mňa je Lenin Harry Potter. (Paťko 1.B)

Do ktorého obchodu by si zašiel, keby ťa poslali kúpiť „indigo“?

- Ja si myslím, že je to mydlo a kúpil by som ho v drogérii. (Marko 2.A)
- Bude to nejaké indiánske ovocie, ktoré by som išla kúpiť do Freshu. (Nataška 2.A)
- Indigo si dáme, keď nás niečo bolí a hneď nám je dobre. Pôjdem ho kúpiť do lekárne. (Samko 2.A)
- Podľa mňa je to náradie, s ktorým sa niečo opravuje. Kúpim ho v OBI. (Riško 2.A)
- My kupujeme indigo v McDonalde. (Paťko 1.B)

Aký je „solídny“ človek?

- Podľa mňa je to taký človek, ktorý vie pekne písať alebo šiť. (Samko 2.A)
- Myslím si, že je to človek posypaný soľou. (Nataška 2.A)
- Podľa mňa je to taký človek, ktorý robí zlé činy. (Liliana 2.A)
- Je to človek vyrovnaný s osudom. (Julka 2.A)
- Solídny človek je taký, ktorý si veľa solí jedlá. (Teo 1.B)

Za hrst' nápadov na dobrú knihu

Veríme, že počas dištančného vzdelávania, ktoré trvalo neočakávane dlho, mnohí z vás siahli po dobrej knihe, aby si po „ťažkých“ online hodinách a množstve úloh pri nej oddýchli a preniesli sa do iných, zaujímavých svetov. Naši piatáci, siedmáci a ôsmaci dostali na hodine literatúry za úlohu predstaviť svojim spolužiakom to najlepšie, čo sa im počas tohto obdobia podarilo prečítať. Najzaujímavejšie tituly a odporúčania vašich kamarátov sa rozhodla naša redaktorka Monika z VIII.B predstaviť aj vám. Ktovie, možno sa nejedna z vás inšpiruje.

Thomas Brezina:

Hľadači pokladov Tajomstvo prílbice Vikingov

Horda divých Vikingov prepadne kláštor a ukradne poklad mníchov. Len čo sa o tom traja súrodenci, hlavní hrdinovia príbehu, dozvedia, vyberú sa na cestu za hľadaním pokladu.

„Odporúčam vám prečítať si túto detektívku, pretože je to veľmi napínavý príbeh a ľahko sa číta. A aby ste zistili, akú rolu v ňom hrá muchotrávka.“

Adam Kalafut VII.A

Dmitry Glukhovskiy: Metro 2033

Nikto nevedel, aká dlhá a nebezpečná cesta ho čaká. Arťom cítil, že on je vyvolený, že iba on dokáže zachrániť Metro pred mutantmi a kanibalmi a poslednú civilizáciu ľudstva pred vyhynutím. „Odporúčam prečítať si knihu tým, ktorých baví už len samotné čítanie o vojnách a bitkách, o prežití a strašidelných miestach. Alebo aj tým, ktorí čítajú raz za uhorský rok, ale zato majú doma plnú skriňu videohier. Ja som tiež najprv hrala videohry Metro a až potom čítala knihy.“

Ad'a Blyšťanová VIII.B

Thomas Brezina:

Tigrí tím Palác strieborných leopardov

Uprostred indickej džungle v spustnutom maharadžovom paláci žijú vzácné strieborné leopardy. V múroch paláca sa ukrýva aj iný poklad, ktorého sa chcú zmocniť chamtiví podvodníci. V ceste im stoja majestátne zvieratá.

„Odporúčam vám prečítať si túto knihu, pretože je zaujímavá, plná napätia a dozviete sa v nej veľa nového. Každá kniha má aj svoju detektívnu lupu, ktorá pomáha pri riešení úloh. Čitateľ musí zvládnuť rôzne otázky, za ktoré získava body, dokonca to môžu hrať aj viacerí, napríklad celá rodina.“

Lenka Džupinková VIII.B

L. M. Montgomery: Annina dcéra Rilla

Rilla by sa najradšej len zabávala. No všetko sa zmení, keď Anglicko vyhlási Nemecku vojnu. Postupne jej všetci bratia, kamaráti aj snúbenec poodchádzajú na západný front bojovať. Počas vojny vychováva malé bábätko, ktoré našla pri jeho umierajúcej matke.

„Určite by som odporúčala prečítať celú sériu o Anne zo Zeleného domu hlavne dievčatám. Príbehy sú romantické, ale i plné dramatických častí. Rovnako zaujímavý je i seriál Anne s E na Netflixe, ktorý je založený na tejto sérii kníh.“

Alexandra Spišáková VIII.B

Alexandre Dumas: Robin Hood

Hlavným hrdinom tohto historicko-dobrodružného románu je kráľov oddaný šľachtic Robin Hood, ktorý sa chce pomstiť za svoju rodinu. Preto sa zmení na zbojníka, ktorý prepadáva bohatých a pomáha chudobným.

„Túto knihu vám odporúčam prečítať, pretože je to dobrodružstvo smerujúce k napínavému vyvrcholeniu, ktoré vás plnou silou vtiahne do deja.“

Viki Piňková VIII.B

Liz Pichon: Tom Gates Môj geniálny svet

Tom je žiak ako hociktorý iný chlapec – nepíše si domáce úlohy, neustále sa na niečo vyhovára, zošit má plný čarbaníc, robí zle svojej sestre a je veľa sladkostí. Vie však tvoriť perfektné komiksové príbehy.

„Prečo by som vám túto knihu odporúčal? Pretože je ozaj vtipná, zábavná, plná veselých, ale i trápnych príhod, ktoré sa pokojne môžu prihodiť hocikomu z nás.“

Julko Lesay V.A

Where do I want to go one day? or Our lockdown travel dreams

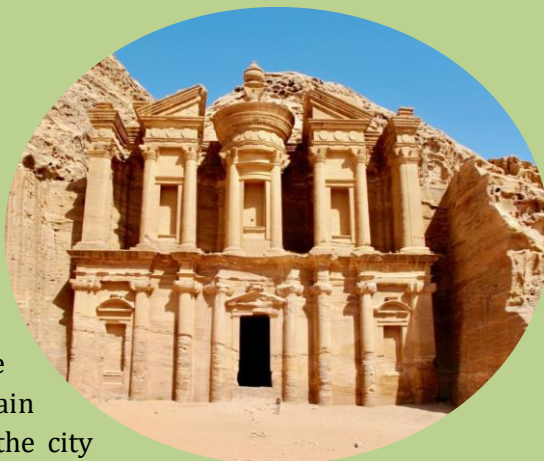
Hello all Gemko readers!

V rámci tematického celku Cestovanie na hodine angličtiny opísali žiaci 9.B miesta, ktoré by radi navštívili a prečo. Dúfajme, že to bude čoskoro možné aj zrealizovať.

TATIANA

The city of Petra in Jordan

Petra is a rock town in Jordan. It has been UNESCO world Heritage site since 1985. The city was founded probably between 3rd century before Christ and 1st century after Christ. All buildings were carved from sandstone. There are certainly some myths about how they build them, but we cannot say that they are right. At the time there were Nabats. Later they ruled the city of Rome. The city was capital of the kingdom. Originally the city was to serve like a sacred burial ground. For centuries, trading in the city was the main activity. There were a big earthquakes in Petra so people left the city quickly. The city was too forgotten. I found out that the locals were hiding this city from the world. Petra was hidden under the sand for many years. The first European to see the royal tomb was Johann Ludwig Burckhardt in 1812.

NIKOLA

The Red Square

The Red Square is the most famous square in the capital of Russia Moscow. It is visited by people from all over the world because it is proud of its beauty and uniqueness. The Red Square is more beautiful than the Statue of Liberty because it excels in colorful. The place is beautifully lit and the night walk can be relaxing. If you want to take a photo before the monument, you must find a place because you will not come across less people, but much more.

In winter it is nicely decorated but you will have to prepare because winter in Russia can approach -75 degrees Celsius. It is definitely one of the most visited cities in the world.

JANA

Opera House

It is located in Sydney, Australia. The building fascinated me only by the way it looked from the outside. I really like the environment in which this opera house is built. The opera house is more interesting than the Eiffel tower in France, for me. However, the Eiffel Tower is taller than the Opera house. Opera house is not that old. It is 41 years old. This Opera House is absolutely one of the most famous buildings in the world. I would like to explore its majestic exterior and beautiful interior at daily shows. There are really many performances from various fields, whether opera, ballet, dance or theater. I would definitely like to go to one of the performances. If I could dance or play in this opera house, I would be the happiest person.

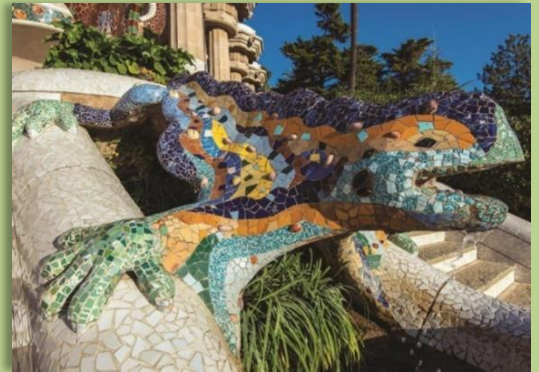

SOFIA

Parg Güell

This park is situated in Barcelona in Spain. The author of this park is Antoni Gaudí. He was an Catalan architect. The park was built between 1900-1914. In year 1984 UNESCO declared the park a World Heritage Site. Park Güell is almost as big as Štrbské pleso. Also there are enough plants like palm trees and other green plants. In some places there is a sand on the ground. General symbol of this park is a colorful dragon. This dragon is situated between the big stairway. People say that he guards this stairway. This dragon is decorated with traditional catalan mosaic. This mosaic is made of colored shards of tiles. In central plaza is 110 meters long bench and this bench also serves like banister.

STANISLAVA

Rogers Place

In NHL league there are 32 hockey clubs, but for me the best is Edmonton Oilers. Rogers Place is home place of this club, so it is situated in Edmonton. This stadium has capacity for around 19 000 people and also 2000 places to stand. Edmonton's ultra modern hall is as big as Slovak city Nove mesto nad Vahom and it is almost three times bigger than Medzilaborce. This stadium has enough capacity for concerts and different culture events. Rogers Place is the most attractive hall for spectators in Edmonton. During corona pandemic were Edmonton's Rogers Place and Toronto's AIR Canada Center only two halls in which NHL playoffs were played. Stadium Rogers Places is the most beautiful for me in the NHL, because my hockey role model Connor McDavid plays there.

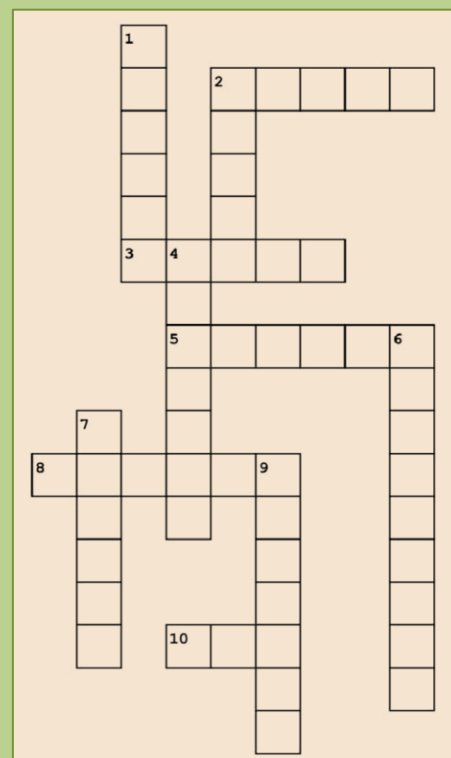
FAMOUS PLACES – fill in the country where they are located

Across

2. Taj Mahal
3. The Great Pyramids
5. Kremlin
8. The Eiffel Tower
10. The Golden Gate bridge

Down

1. Pantheon
2. Colosseum
4. Berlin Wall
6. The Opera house
7. Amazon raiforest
9. The Windsor castle

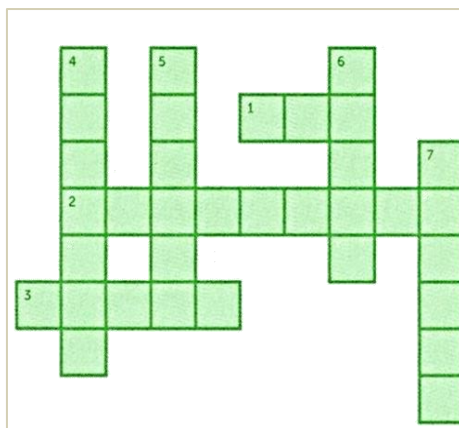
Kol'ko reči ovládaš...

DEUTSCH IST PRIMA

Ktoré slovo nepatrí do radu?

1.	Oma	Schwester	Onkel	Tante
2.	Ute	Udo	Uwe	Ulf
3.	Vater	Neffe	Opa	Lehrer
4.	Richter	Polizei	Krimineller	Rechtsanwalt
5.	Dozent	Professor	Koch	Student

Die FAMILIE

-
1. die Mutter meines Vaters
 2. die Tochter meiner Mutter
 3. der Bruder meines Vaters
- ↓
4. die Tochter meines Onkels
 5. die Tochter meines Bruders
 6. die Schwester meiner Mutter
 7. Mein Onkel ist der ... meines Vaters.

Das JAHR. Kedy oslavujeme tieto sviatky?

MONATE. Hľadaj názvy mesiacov

No ber Fe Au ar
 Ju ber A pril gust
 bru Sep ni vem tem

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____

FESTE

- Schulanfang • Im Februar/ März
- Tag der deutschen Einheit • Im August/ September
- Oktoberfest • Im Mai
- Karneval • Im Dezember
- Nikolaustag • Im Oktober
- Muttertag • Im September/ Oktober

¡HOLA Amigos!

Cuál es tu animal marino? Ktoré je tvoje morské zviera?

- el cangrejo - krab
- el mejillón - škebl'a
- la medusa - medúza
- la morsa - mrož
- el tiburón - žralok
- la tortuga - korytnačka
- la ballena - veľryba
- el pulpo - chobotnica
- la estrella de mar - morská hviezdica

Morské prišerky si môžete vymalovať a priradiť k nim správny španielsky výraz.

Potráp si hlavičku

Ktoré slovenské príslovia sa skrývajú v obrázkoch?

1.
2.
3.
4.
5.

6.
7.
8.
9.
10.

Ktoré zviera leží oproti mačke?

Koľko slov vieš doplniť?

L _ _ _ _ A

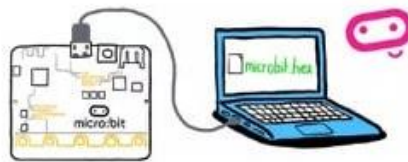

V ďalšom čísle sa môžete tešiť na filmy ukryté v obrázkoch.

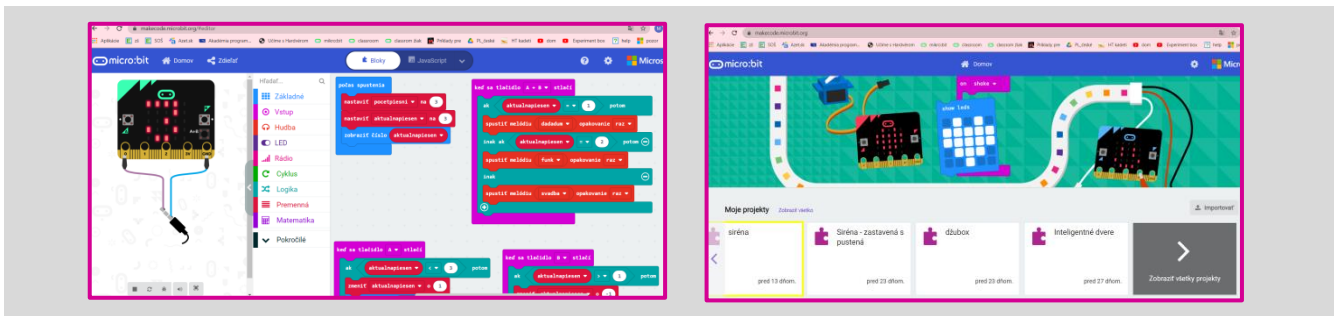
Rébusy pre vás vybrala Lenka z VIII.B.

Správne riešenie prísloví:

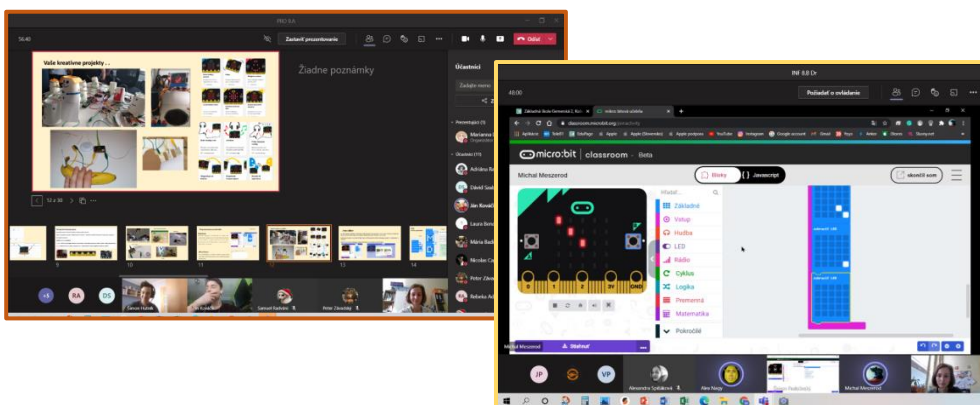
1. Kto druhému jamu kope, sám do nej spadne.
2. Keď neprší, aspoň kvapká.
3. Hovoriť striebro, mlčať zlato.
4. Čo oči nevidia, srdce nebolí.
5. Darovanému koňovi na zuby nepozerať.
6. Ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva.
7. Bez práce nie sú koláče.
8. Dvakrát meraj a raz rež.
9. Za málo peňazí veľa muziky.
10. Jablko nepadá ďaleko od stromu.

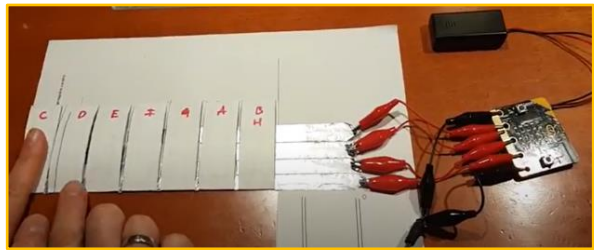
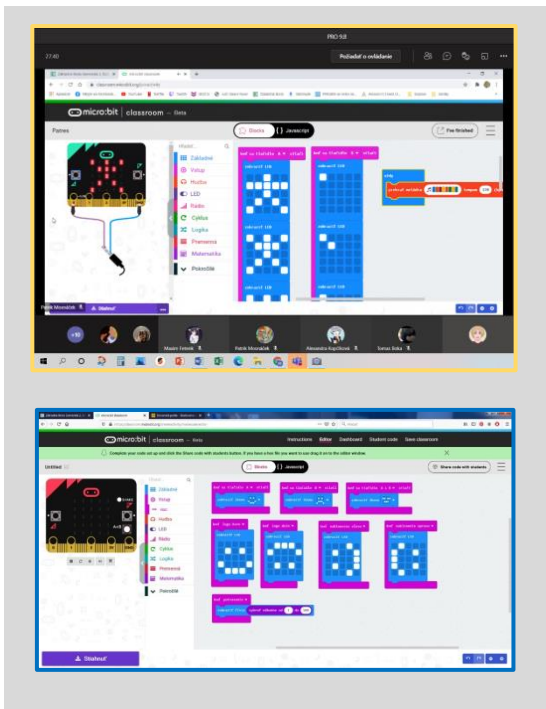

V novembri 2020 sme sa my, žiaci, i naše pani učiteľky veľmi potešili schváleniu projektu z Nadačného fondu Telekom ST Digitálna generácia 2020 pod názvom **Programovanie je hračka**. Cieľom tohto projektu je zvýšiť záujem o programovanie a celkovo o predmet informatika. Je určený pre žiakov 5. - 9. ročníka a pomocou neho sme sa postupne oboznámili s micro:bitmi, naučili sme sa základy ich používania a programovania a pokúsili sme sa formou projektovej práce vytvárať aj vlastné zariadenia. Týmto spôsobom sa nielenže sami aktívne zapájame do projektových aktivít, ale rozvíjame si tiež informatické myslenie a schopnosť riešiť problémy samostatne alebo v spolupráci so spolužiakmi. Začiatky projektu neboli ľahké. Na prácu s micro:bitmi sme sa museli pripraviť nielen my, žiaci, ale i naši učitelia. Popri účasti na online školeniach zameraných na prácu s micro:bitmi, vyhľadávali pre nás pani učiteľky vhodné pracovné listy a námety na kreatívne činnosti pri experimentovaní s nimi, zakúpili potrebné pomôcky a zariadenia, ktoré pravidelne využívame na hodinách informatiky, programovania, ale aj fyziky a techniky.

Kedže od konca októbra 2020 prebiehalo už dištančné vzdelávanie, učili sme sa programovať na SIMULÁTORE. Na ďalších stretnutiach sme sa potom naučili používať TLAČIDLÁ ako vstupy pre micro:bit a vytvárali sme prvé animácie. Neskôr sme sa naučili pracovať s AKCELEROMETROM, senzorom pohybu, ktorý nám ukazoval, ako hýbeme micro:bitom. Vyrobili sme si svoje prvé malé projekty, spoločne sme vytvorili digitálnu kocku na Človeče, nehnevaj sa, počítadlo na kontrolu počtu osôb v miestnosti, krokomer (pedometer), generátor čísel, merač lásky, hru Kameň - papier - nožnice, násobilku, stopky, hudbu - Kohútik jarabý a vlastné piesne, napr. Star Wars a iné. V máji nás čaká výroba semaforu, čo je pre nás veľkou výzvou.

Po návrate k prezenčnému vyučovaniu sa budeme venovať v rámci projektu rôznym praktickým zadaniam, ako sú napríklad systém pre inteligentnú domácnosť, sledovanie pôdnej vlhkosti rastlín či automatické zalievanie kvetín. Budeme tvoriť projekty s mikro:bitmi a príslušenstvom k nim, ktoré nám ukážu zaujímavé možnosti využitia informatiky a programovania v praxi. Pred ukončením projektu pripravujeme výstavu našich experimentov, aktivít a projektov.

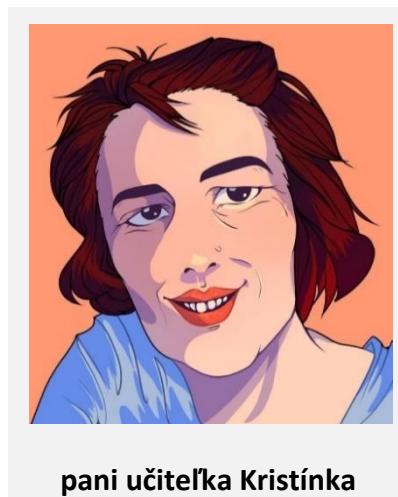
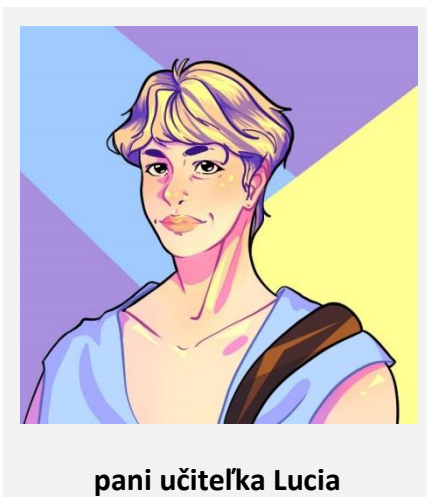
Okrem toho nás čakajú dopoludňajšie workshopy, tvorivé dielne programovania pre mladších žiakov našej školy, pre rodičov, súrodencov a návštevníkov školy počas Dňa otvorených dverí.

do your :bit

V budúcom školskom roku plánujeme v rámci nášho CVČ Gemko zriadiť krúžok programovania, v ktorom sa budeme okrem iného pripravovať na rôzne programovacie súťaže, na čo sa už dnes všetci tešíme. Aj vďaka tomuto zaujímavému projektu sa stali pre nás predmety informatika a programovanie omnoho atraktívnejšími, pretože rozvíjajú naše logické myslenie a kreativitu naozaj zábavnou a príťažlivou formou.

***A kto má celý tento super projekt „na svedomí“?
Jeho autorky, naše pani informatičky, sa pokúsila formou karikatúr stvárniť Karin z IX.B.***

No, vlastne... Na internete čítam Wikipédiu.

Prečítam si nejakú zaujímavú stránku a otváram si odkazy na iné fajnové stránky...

Pracovala som už pätnásť minút. ZASLÚŽIM si ísť na YouTube.

V poslednej dobe som veľa neutrácala, ZASLÚŽIM si trochu do seba investovať.

... Potom ich čítam! Niekedy mi to zaberie aj celý deň!

...

Mala som zdravé raňajky, ZASLÚ...

Zdá sa, že nevieš, čo znamená „zaslúžiť si“ niečo!

Dá sa to považovať za koničku?

NEZASLÚŽIM si tento negatívny tón.

ZAJTRA VSTÁVAM SKORO!!

NA DRUHÝ DEŇ: Nevstala som skoro.